

Marianna Jurková

Arabský
svátek

MARENČIN PT

ARABSKÝ MILENEC

MARIANNA JURKOVÁ

Arabský
miner

MARENČIN PT

Tento príbeh neodzrkadľuje skutočnosť a názory autorky. Každá žena má svoju osobnú skúsenosť, ktorá môže byť celkom odlišná. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami a udalosťami je iba náhodná.

© Marianna Jurková, 2021

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2021

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

907. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0877-8 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0878-5 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0879-2 (ePub)

PROLÓG

Niektoré kamarátky si nevyberáme, jednoducho nám prischnú. Magdaléna a Darina boli dve celkom odlišné mladé baby. Povahovo aj výzorom. Napriek tomu spolu strávili šesťnásť rokov života v Londýne. Magda prežívala s Darinou všetky jej problémy, všetky jej lásky. Darina mala potrebu ju o všetkom informovať. Iba informovať! Magdine rady nepotrebovala, nepočúvala, myslela si, že to, čo robí a ako to robí, je správne. Najsprávnejšie. Napriek tomu, že sa vždy popálila. Vždy si našla úžasného a bohatého muža, zväčša arabského muža, a vždy sa z neho vykľul niekto iný. Magdaléna tomu dlho nerozumela. Darina sa potrebovala pred ňou iba chváliť, tak si vymýšľala? Alebo mala takú smolu, že ju každý oklamal? Alebo žila vo svojom imaginárnom svete, ktorému verila...

Ich posledný rozhovor nedopadol dobre. Darina sa zase zoči-voči Magdinej úprimnosti urazila. No tentoraz za ňou nestihla prísť a rozpovedať jej svoj ďalší neuveriteľný či šokujúci príbeh, pretože Magdaléna sa rozhodla Londýn opustiť. Začal jej chýbať pocit domova a... muž. Láska muža, slovenského muža, ktorý by jej bol bližší ako cudzinci v Londýne!

Keby len vedela, čo ju, respektíve, kto ju čaká...

1

ČO MÁ PRÍSŤ TO PRÍDE, NO STÁLE NIČ NEPRICHÁDZA!

Magdaléna sa pozrela na hodiny a unavene si povzdychla. Do konca služby na pohotovosti zostávali ešte dve hodiny a ona ledva držala otvorené oči. Poprosila sestričku, aby jej uvarila ešte jednu kávu a zavolala ďalšieho pacienta. Aj túto noc akoby sa s nimi vrece roztrhlo, bola plná čakáreň. Niektoré prípady mohli pokojne počkať do rána a navštíviť obvodného lekára, ale čo už, nemohla ich vyhodiť, či im aspoň vynadať, hoc niekedy na to mala takú chuť!

„Dobry večer,“ začula rázny ženský hlas. Zdvihla oči od stola a pozrela sa, komu patrí. Dlhovlasá blondína približne v jej veku, ktorá stála pri dverách, mohla byť pokojne modelkou alebo herečkou. Bola upravená a vkusne oblečená do červeno-čiernej kombinácie farieb, ktorá Magdaléne pripadala trochu agresívna a nazývala ju čertovskou, ale tá žena sa vo svojom oblečení cítila očividne dobre a sebavedomo.

Stretli sa im oči a Magdaléna si nevdojak uhladila svoj biely lekársky plášť, prstami si prešla gombíky, či sú všetky, a druhou rukou si skontrolovala vlasy. Mala pocit, že tá žena prišla iba preto, aby jej ponúkla služby módného štylistu, prípadne aj psychológa. *Že by bola z módnjej polície?* uškrnula sa v duchu, kam až zašli jej úvahy, kým si ju tá žena obzerala. Magdaléna si bola vedomá toho, že svojmu výzoru neprikladá veľký význam a aj teraz mala vlasy iba stiahnuté do chvosta a jej tvár bola celkom nahá, čiže bez mejkapu. Ani len svoj veľký nos si neprepudrovala a teraz, pod skúmovým okom tejto ženy, si pripadala ako zanedbaná matka trojičiek na materskej, ba ešte horšie!

No chcela by som vidieť teba, krásavica, ako by si vyzerala po nočnej službe na pohotovosti! pomyslela si alibisticky.

„Dcéрка má vysokú teplotu...“ vyrušila ju tá žena z úvah, ktoré trvali len niekoľko sekúnd.

Magdaléna sa pozrela na dievča, ktoré stálo vedľa ženy, a bolo, na rozdiel od jeho matky, ustráchané a ticho čakalo, kým si ho doktorka všimne.

„Kartičku poistenca, poprosím!“ ozvala sa konečne a žena pristúpila bližšie, aby jej ju podala.

„Páči sa...“ povedala, postrčila svoju dcéru k stoličke a opäť na Magdu zízala, akoby pátrala v pamäti, kde ju už videla.

„Aký máš problém...“ lekárka oslovila dievča, keď si sadlo, a podala mu teplomer. No to ani nestihlo odpovedať a jeho matka naraдостene zvolala:

„Lena? Nebola som si istá... ale si to ty?!“

„A...áno!“ prikývla a na ženu sa zadívala ešte raz a lepšie. Bola v rozpakoch, no pomaly jej začínalo svitať...

„Simona?“

Lena ju volal málokto a Simona, jej spolužiačka zo strednej školy, bola jednou z nich.

„Myslela som si, že je to iba zhoda mien,“ pokračovala Simona vzápätí, „alebo že si iste vydatá a máš už iné meno, že MUDr. Magdaléna K...ová bude asi niekto iný a nie moja najlepšia spolužiačka! Veď ty si odišla aj s Darinou do Londýna, nie?“ Simona na ňu chrľila slová, očividne nadšená, že jej dcéru bude ošetrovať niekto, koho osobne pozná.

Magdaléna sa dívala na kartičku jej dcéry, no priezvisko bolo pre ňu neznáme. *Takže Simona je, na rozdiel odo mňa, vydatá! Všetky ženy v mojom veku sú už vydaté, len ja... neubránila sa myšlienke, ktorá ju v poslednom čase trápila.*

„Takže si sa nevydala, či?“ Simona uprela na ňu zvedavé oči, no ona nemienila v ambulancii a pred sestričkou rozoberať svoj súkromný život.

„Prepáč, vonku čakajú pacienti, takže aký problém má dcérka?“ opýtala sa profesionálnym tónom. Simonino nadšenie mierne opadlo a ustarostene jej opísala zdravotný stav svojej dcéry. A napokon jej odporučila, akú liečbu by jej mala predpísať.

„Ty si tiež vyštudovala medicínu, Simonka?“ opýtala sa jej ironicky Magdaléna, čiže Lena.

„Noo... nie, ale veď angínu rozoznám!“ odvetila s bohorovnou istotou. Takýchto pacientov majú lekári *najradšej*. Odhliadnuc od toho, že aj jej dcéra patrila k tým, čo pokojne mohli počkať do rána.

Lena jej predpísala lieky a keď odchádzali, Simona jej hodila na stôl svoju vizitku.

„Zavolaj, pokecáme, pospomíname...“ povedala priateľsky, ale jej oči boli skôr chladné a nevyjadrovali žiadnu emóciu.

Lena prikývla, a vedela, že jej asi nezavolá. Hoc v Bratislave zatiaľ žiadnu kamarátku nemala. Nikoho tu nemala, ale domov, do Prešova, sa vrátiť nechcela. Po návrate z Londýna jej doma stačili dva týždne, aby zistila, že rodičia jej pomoc zatiaľ, našťastie, nepotrebujú a jej kamarátky sa rozprchli do sveta alebo mali svoje životy, svojich manželov, svoje deti, svoje kariéry. Pripadala si tam zrazu akási nepodstatná, tak nejako mimo diania, akoby sa ani nevrátila domov. A čo sa lekárskej praxe týkalo, lepšie podmienky jej ponúkali v Bratislave, takže nemusela dlho premýšľať či váhať.

V Bratislave sa jej zapáčilo. Nebolo to síce také kozmopolitné veľkomesto ako Londýn, no bolo to hlavné mesto a boli tu o niečo lepšie podmienky na život ako v Prešove.

Aj práca na poliklinike jej vyhovovala, no keď podvečer prišla domov, do prázdneho bytu, bolo jej otupno. Chýbala jej blízka osoba, s ktorou by mohla zdieľať svoje starosti i radosti, svoj pracovný deň, svoje nálady, túžby, ciele.

Hlavné tie ciele...

V posledných týždňoch sa stala jej cieľom rodina. Čoraz naliehavejšie túžila po vlastnej rodine, no nič pre to nerobila. Vyhovárala sa sama pred sebou, že nemá na nejaké zoznamovanie čas a že sa to nejako vyrieši aj samo, bez toho, aby musela vrhať žiadostivé pohľady po okoloidúcich mužoch. Nevraviac o tom, že by na zoznámenie vyhľadávala vhodné príležitosti... Na to tiež nemala povahu. Celé dni bola v ordinácii a cez víkendy často slúžila na pohotovosti. Práve preto, že ona nemala deti, ktoré by ju potrebovali tak, ako väčšina detí jej kolegýň.

Po práci bola vyčerpaná, nemala chuť ísť niekam sa zabaviť a vlastne ani nebolo s kým. Stále častejšie večer vysedávala s vyloženými nohami doma pred telkou, pri ktorej zväčša zaspala a potom mala výčitky svedomia, či skôr nedobry pocit, že svoj súkromný život nežije, ale iba prežíva.

Nič sa jej nechcelo, všetku energiu vkladala do svojej práce lekárky, ktorá ju vyžadovala celú. Detičky, ktoré chodili do ambulancie, boli síce zlaté, no často uplakané, ustráchané, neposlúšne, a v nej sa bili protichodné pocity. Raz po dieťati neskutočne túžila a vzápätí, ak prišlo nejaké, ktoré mamička zjavne nezvládala, si Magdaléna vravela, že toto nedá. Že sa nedokáže rozkrájať. Buď bude mamou na plný úväzok a s lekárskou praxou na niekoľko rokov skončí, alebo naopak. Nevedela sa rozhodnúť, a tak to nechala na osud. Čo má prísť, to príde...

Ona však mala už o tri mesiace tridsaťosem rokov a stále nič neprichádzalo. Iba ak Simona! Ale to nebola tá správna osoba, na ktorú čakala. Napriek tomu začala uvažovať, že jej predsa len zavolá, celkom aj bola zvedavá, ako sa má a ako sa vyšvihla. Na vizitke mala uvedené *Kníhkupectvo SIMA*.

To je teda zaujímavé, kde skončila, pomyslela si Magdaléna. Simona vždy chcela pracovať v televízii, prípadne v módnom biznise. K literatúre mala viac-menej vlažný vzťah, no matematika jej išla dobre. Vždy a všetko si vedela presne zrátať, v tom bola výnimočná.

Takže Lena jej aj chcela zavolať, aj to stále odkladala, až sa raz so Simonou takmer zrazila na chodbe polikliniky.

„Jeej, teraz by som ťa rada stretla, keď mi nevoláš, asi nemáš čas, chápem,“ mlela jazykom, aj to jej išlo vždy dobre. Bola by z nej dobrá moderátorka.

„Ahoj, Simi, aj som... aj som ti chcela zavolať... ale, ale vždy mi do toho niečo prišlo...“ habkala, trocha vyvedená z miery, že sa s ňou tak nečakane stretla a mala trocha aj výčitky svedomia, že jej nezačala a teraz vyzerá ako namyslená pani doktorka.

„Nevadí...“ Simona mávla rukou, na ktorej jej zaštrngalo niekoľko pestrofarebných náramkov. „Bola som u očného a predstav si, že

už budem musieť mať na čítanie dioptrické okuliare!“ Simona to vravela s hrôzou v očiach, asi zdesená z toho, ako bude vyzeráť a že jej okuliare pridajú na veku.

„Ja mám okuliare na čítanie už dlho a bez problémov,“ zareagovala Lena, aby ju upokojila.

„No lebo ty stále čumíš do tých chorobopisov a múdrych kníh,“ zasmiala sa Simona a Lena nechápala, čo je na tom smiešne.

Pozrela sa na hodinky, mala v pláne zbehnúť na trhovisko a kúpiť si čerstvú zeleninu a ovocie.

„Už končíš?“ opýtala sa jej Simona. Lena nemala oblečený biely plášť, ale kabát, takže nemalo význam niečo vymýšľať.

„Chvalabohu!“ povedala. Svoju prácu mala rada, ale ešte radšej mala tú chvíľu, keď z nej odchádzala domov.

„Super! Tak ťa pozývam na dve deci!“ Simona ju schytila pod pazuchu a viedla von.

Lena aj chcela protestovať, no potom si pomyslela, že niekedy je to možno aj lepšie, ak nie je priestor na uvažovanie, ak nie je možnosť voľby a jednoducho sa necháme unášať udalosťami. Alebo ak niekto všetko vyrieši za nás. Je to také pohodlné!

2

ABSENCIA SEXU UROBILA V JEJ HLAVE REORGANIZÁCIU

Po ceste do neďalekej kaviarne jej Simona stihla povedať, že je rozvedená, že jej ex je obyčajný kretén a že je šťastná, že sa ho zbavila a môže si robiť, čo sa chce jej a nie to, čo sa chce jemu.

„A ešte aj v sexe bol úplný amatér!“ dodala posmešne.

Magdaléna si nechtiac, akosi mimovoľne, povzdychla.

Kedy mala sex naposledy ona? Takmer pred rokom. To bola na poliklinike nová, neznalá pomerov – pracovných aj milostných. Bol jej sympatický jeden z mladých sanitárov, cítila k nemu čosi

viac než iba pracovný záujem, možno preto, že jej pripomenul prvé roky v Londýne, keď vykonávala podobnú prácu, aby si zarobila na štúdium medicíny. Aj on chcel študovať, údajne. Raz na nočnej si to rozdali, bolo to fajn, bol zlatý. A na druhý deň sa dozvedela, že takto obšťastňuje všetky lekárky a sestričky pod päťdesiat, ktoré podľahnú jeho čaru nevinnosti.

Prešla ju na sex chuť!

Nadlho...

Pripadala si ako nejaká onuca, a to bol jeden z najhorších pocitov v jej emocionálnej hierarchii, ktorý nechcela zažívať.

Simona sa na ňu pozrela a ihneď vycítila, prečo vzdychá a tvári sa ako stará dievka na ocot.

„Lena, ty nikoho nemáš, že?“

„Nemám čas na vzťahy,“ povedala polopravdu. Bolo jej trápne priznať, že je sama ako prst a ani nemá nikoho v štádiu *rozpracovaný*.

„Ale na sex veľa času netreba...“ namietla Simona, rukou si skontrolujúc svoj účes, či jej ho náhodou vietor nepostrapatil. Vlasy mala na jednej strane zopnuté dozadu a na druhej jej vo vlnách padali na plecيا. Príprava takéhoto účesu jej zabrala iste aj hodinu, pomyslela si Lena. Mala pocit, že čas sa dá využiť aj zmysluplnejšie, ako stráviť ho pred zrkadlom.

„O taký sex nemám záujem!“ odvetila. Ona mala vlasy stiahnuté do chvosta a ani fujavica by na jej výzore nič nezmenila. Rada o sebe vravievala, že je žena do koča aj do voza. Simona bola, naopak, žena do výkladu alebo na predvádzacie móla.

„A o aký sex máš teda záujem?“ opýtala sa jej a premerala si ju ako lacný tovar na vietnamskom trhu.

Lena v mysli hľadala pohotovú odpoveď.

„Určite nie o prvoplánový a jednorazový sex. Taký že dnu, von a dovidenia! Či vlastne zbohom!“

Simona sa zarehotala a Lena sa na chvíľu zamyslela...

Absencia sexu urobila v jej hlave reorganizáciu. Už nechcela hocijaký sex, nechcela byť nikomu na smiech, nepotrebovala, aby si sestričky ukazovali na ňu prstom. Staršie doktorky mali svoju vážnosť a úctu už rokmi vybudovanú a pevnú, ona si svoju pozíciu na klinike

len budovala. Nemohla si dovoliť ani najmenší škandál, či nejaké pletky s personálom. Už takú chybu nesmie urobiť! A doktorov, ktorí by boli voľní a zároveň mali záujem o vážny vzťah, a navyše by sa jej aj páčili, tak takých zatiaľ nestretla, nespoznala. Ani jedného! Jej sestrička mala prelustrovaných už všetkých potenciálnych adeptov na sobáš, vyskytujúcich sa v areáli polikliniky a dokonca aj v jej okolí, a tiež len bezradne krčila ramenami. Aj ona bola totiž slobodná a hľadala... Takých sestričiek bolo na klinike viac než dosť a tiež zopár doktoriek. No mladých doktoriek!

Tie časy slobodomyselnej mladosti, keď Lena v Londýne bez zábran sexovala s Ibrahimom, ako sa vraví – bez lásky, už mala za sebou. Už mala svoj vek a potrebovala seriózný vzťah, založený na hlbších základoch, a hlavne perspektívny. No kde takého muža nájsť?

Pri svojich prechádzkach a návštevách kina či reštaurácie vždy dôkladne skenovala terén, či sa tam neobjaví nejaký osamelý muž, ktorý by nevyzeral ako Woody Allen, i keď jeho filmy mala rada, ale predsa len, svojho partnera si predstavovala aspoň o niečo príťažlivejšieho. No každý, čo vyzeral len o trochu lepšie, bol obklopený ženou a deťmi. Pohľad na šťastnú rodinku bol pre Lenu skľučujúci a bol aj spoľahlivým repelentom, pretože sa nechcela hrdiť titulom rozbíjačka rodín.

Skrátka, situácia sa jej začínala vidieť beznádejná, no odmietala myšlienku, že zostane na ocot.

Simona na jej razantnú odpoveď ohľadne sexu nezareagovala. Možno už uvažovala nad niečím iným, pretože to bola žena činu, alebo ako sa dnes vraví, hyperaktívna. Možno už premýšľala nad stratégiou, ako ju presvedčiť, že sex na jednu noc je báječný, lebo udržiava ženu vo forme, napríklad. Ktovie... Simonine myšlienkové pochody zatiaľ nepoznala, no tie svoje mala preskúmané dôkladne.

Nie, sex bez lásky nie je pre ňu, už sa poučila.

Simona ju zatiahla do kaviarne neďaleko polikliniky, ktorá bola menšia a útulnejšia, než ako vyzerala zvonka. Sadli si k stolu pri okne, odkiaľ mali dobrý výhľad aj von a aj na interiér kaviarne,

takže Simona mala všetkých mužov raz-dva prelustrovaných, a to aj tých, ktorí odchádzali, či naopak prichádzali.

„Bieda!“ vykřivila ústa do znechuteného úškrnu.

„Už si na to začínam zvykať,“ povedala Lena s povzdychom.

„Na čo?“

„Na to, že tí lepší muži sú už rozchytaní!“

„Veď oni sa rozvedú, vydrž!“ odvetila Simona prezieravo a Lena sa musela zasmiať. Mala pravdu.

Prišiel čašník a Simona objednala dvakrát dve deci červeného vína.

„No dobre,“ Lena sa chytila tejto myšlienky, „ale taký rozvedený chlap už má v databáze nejakú minulosť, zväčša sú to výrazne negatívne skúsenosti, ktoré neblaho poznačili jeho vzťah k ženám.“

„Veď ty mu tie neblahé názory napraviš!“ Simona mala na všetko pohotovú odpoveď.

„A čo jeho deti? Iste jeho druhú ženu, teda mňa, neprijmú, lebo jeho ex bude tie deti štváť proti mne a bude nám zneprijemňovať život, ako sa len bude dať!“ Lena vytiahla ďalší argument.

„To je iba vo filmoch a v knihách. Vieš, koľko takých kníh mám na policiach kníhkupectva?“

„No veď sú zo života, nie?“

„Ale čoby! Nezmysly... Na zdravie!“ Simona zdvihla pohár na prípitok. Štrngli si a odpili.

„Keby ma videla nejaká sestrička s pohárom vína v ruke, pobeď o druhej, hneď by rozniesla, že som alkoholička!“ poznamenala Lena s trpkým úšklabkom. „Mali sme ísť niekam inam,“ dodala a pohár s vínom odsunula, akoby jej nepatrilo.

„Pokiaľ nenafúkaš pri výkone povolania, tak ich môžeš mať na háku, čo tárajú!“

„Toto ja práve neviem...“ vzdychla si Lena. Kedysi, v Londýne, taká útlocitná nebola. To skôr jej spolubývajúca Darina stále niečo riešila a tie jej emocionálne výkyvy dávali občas zabrať aj Lene, ktorá inak bývala nad vecou.

„Nauč sa to! Inak sa zblázniš!“ poučila ju Simona.

Jej pragmatizmus, až takmer bezcitnosť, Lenu ohromili.